

Adam Oehlenschläger: *Christi Fødsel, 1805*

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser! Det er ham selv!
Derfor Naturen saa huldt og skjønt
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maaneskin,
Og siunger: Idag er en Frelser fød,
Af Vaarens, den hulde Marias Skiød!

Den reneste Dug er hans eneste Drik,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik,
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosen-Baand,
Hans Lallen er Zephyr, hans Vugge Straae,
Hans Øine funklende Himmelblaa.

Ak Hyrder! Ganger i Bethlehem ind,
Og rører det kolde, forhærdede Sind!
Og beder dem ud paa Marken gaae,
At skue det Barn i de spæde Straae,
At dets uskyldige Smil og Røst
Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst!

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
Men Hyrderne vandre til Bethlehem,
Og sige hvad dem er saligt hændt,
Og blier bespottet og Ryggen vendt.
Saa vandre de atter paa Marken ud,
Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stierne blinker paa Himlen frem
Og vinker de Konger af Østens Hiem.
Og *Straalerne* kommer i fromme Chor,
Og synker ydmygeligt ned til Jord,
Og prise Frelserens hellige Navn,
Som smiler i Moderens skønne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
Som *Blomster*, i Purpur og Fløil og Guld;
Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,

Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
Med Virak og duftende Myrrha fyldt.

Adam Oehlenschläger: *Maria*, 1805

Mild og varm,
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skøn,
Smiler hun til sin elskte Søn,
Lægger ham ved sit fulde Bryst;
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lilien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Øiet, som Havet, dunkelblaa,
Bølgende Taarer i Øiet staae;
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See! hvor i Ætherens Sølvelflor,
Sødt hun vugger sit spæde Noer.

Adam Oehlenschläger: *Simon Peder*, (1805)

Milde Morgenvinde, linde,
Køle heden Sommerluft,
Kruse Havets Vande, blande
Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt i muntre Klynger synger
Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurkuglen, Fuglen,
Langsom hiin, og hiin med lil,
Lover over Havets Vover
Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
Baaden i det stille Vand.
Ved sin Angel rolig, trolig
Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøjet Øiet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre høre
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, siger
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øiet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bogens Træk i gylden Glands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
Lilier staar ham ganske nær;
Tvende blaae Kiærminder finder
Øiet i det hvide Skiær.

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrupragt.
Gyldne smaae Aurikler vikler
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øie, føie
Lilier sig til Lilie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en Yngling, liliehvid.

Og de blaae Kierminder svinder
I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler vikler
Sig i gyldne Lokker grant.
Tulipaner bølge, dølge
Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler bøie
Om hans Tinding sig med Lyst.
Og den Sang, som lyder, bryder
Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie nu engang sin Skaber dog?

Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
Finder det i Blomsterflokkenes Glands, i Fuglens muntre Sang,
Kildens Røst, og Skovens Svale, Vindens Pust og Solens Gang,
Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høie Lyd,
Skialdens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og Qvindens Dyd,
Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som dræbes brat,
Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?
Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiække Øie faldt,
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
O, da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her;
Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker.